

מסורת הש"ס

א) נעילת כף. וז"ל,
ב) כפי: כמי, א) נון
ג) כפי: כמי, א) נון
ד) נקיב: כפי, א) נון
ה) לא נמלא וזה כפישי
שלפניו, ו) נעילת כף.

תורה אור השלם

1. ואשה כי יזוב זוב דמה
ימים רבים בלא עת נדחה
כי בו תזוב על דתהה כל
ימי זוב טמאתה בימי
נדחה תדחה טמאה היא:
ויקרא טו טו

הגהות הב"ח

ה) רש"י ד"ה עד ארבעים:

גליון הש"ס

נב' או למאמר השבוע
ושלשה ביושלוני פי החוק
א' או לרש"י וע' פיפה
מלאה שם: תוב' ה"ה
שפירא ובי' דלא קי"ל
ברכה תוספאה. ע' נעילת
ע"א תוב' ד"ה אלא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א) נב' אלא שאלו משמיה דרב
אמר. כ"ב כ' כפתי' ד' קמט
עד לא יעמיו מה הוא הלפני'
כ"ל אלא שאלו משמיה דרבי.
ועי' פסחים דף ל' ע"א אלא
שאלו נבל של בית רבי הוה:
ב) שם אלא לתמס' וכו'. כ"ב
ע"י תפוחא שור:

מוסף רש"י

לפתיחה הקבר. התם,
בלא דם. דס ליה' מעי'
(א.)

בנות כותים פרק רביעי נדה

לח.

עין משפט
נר מצוה

נז א עי נמ"מ פ"ו מהל'
אסויי בילה בל"א:
נח ג מ"י שם ה"ל"ב ועי'
נמ"מ:
נב ג מ"י שם ה"ל"א:

תום הרא"ש

הראוין להיות בהן זבה
גדולה. פ"ח
ראוין להתחיל בהן זבה
גדולה א"כ לאפוקי יום
ראשון יום שני של י"א
דאין ראוין להיות בהן זבה
גדולה ולשון ראוין משמע
כפירושו: מא' דעתייכו
משום נפלים וכו'. ותימה
בלא נפלים נמי משכחת לה
(נמי) יותר מק"ג ימים כהן
יהודה וחוקיה משנתו ג'
חודשים זה אחר זה וי"ל
כשתעברתה תאמרי לא קא
מיירי: יש רואה ק' יום.
ותימה לכו' מיה משכחת לה
דאחרי שמונים של נקבה
הפילה נקבה אחרת וי"ל
בדור ולד איירי א"כ היינו
מיירי: אלא בלידת קושי:
ש"פ קטבר ר' יהודה
שופר גרים. שופר
שחוקקין ב"ד בקידוש
החדש חודש של עיבור
הוא לפי חידוש הלבנה
ותימה דלמא דיה חודש
דקאמר היינו ל' יום
האחזונים שהוא חדש
תשיעי לעיבורה ויה' דאי"כ
ה"ל למימר דיה חודש
אחרון אבל חודש משמע
חודש המבורר דהיינו חודש
הלבנה וקא' (ש"מ) אמתני'
כמו אברייא' אלא שנקבע
בתלמוד אחר אברייא' א"כ
משום דברייא' מוכחא
דיולדת למקוטעין מדקתני
אפי' בתחלת תשיעי לידה
ולא מיקרי חודש לענין חודש
העיבור כיון דאין בו אלא
יום אחד ולא שייך עליה
למיטר כמתנתין דיה
חודש. ונראה דלר' יהודה
בדורש ראשון של עיבור
נמי שיפורא גרים ואם
עיברה ביזם אחרון של אדר
יולדת בתחלת מרחשון
דקתני סוף ח' ותחלת ט'
משפ' דמילתא דפסיקא היא
דאי אמרת דבעיא ח'
חודשים הראשונים שלימי'
אי"כ לא משכחת לה
דשיפורא דט' גרים אלא אי"כ
תעברתה בתחלת החדש
וא"כ לר' יהודה משכחת לה
דאשה יולדת (לח') [ול']
חודשים וב' ימים: והאמר
שמואל אין אשה מתעברת
כו'. לא הוה מצ"ל למימר דר'
יהודה איירי בנפלים מדנקט
שמיני ותשיעי ולא נקט
שלישי ורביעי:

להיות בהן זבה גדולה.
שהתחיל בהן זבה גדולה
שני של י"א דאינה ראויה
עדיין להיות זבה גדולה
אם לא תראה יום ג':
מא' דעתך משום נפלים.
תימה דבלאו נפלים מניין
לאשכוחי יומת מק"ג כגון
היהודה וחוקיה ואמר
הולד השני תספור שמונים
לנקבה ושצעה ימים לנדה
ושני ימים אחרי כן
וי"ל ללא קושי וא"כ והלא
בלא קושי משכחת כל ימיה
שלא תהא זבה כגון
שהפילה אחר פ' לנקבה
ו' לנדה וצ' ימים אחר
נדה וצ' ימים אלא
בסמוך גבי יש רואה ק'
ימים איכא למימר דבחד
ולד מיירי אי נמי כגן
קיימא אכל הכא הכא
מיירי נפלים מדקאמר
אין קושי לנפלים ויש
לומר דלא מיירי ביולדת
בלא קושי:

שיפורא גרים. פירוש שופר

החדש תשיעי של עיבורה
ואם תמלא והיכי מוכח
דחדש לנדה גרים דילמא
חדש תשיעי של אחר ח'
חדשים של שלשים יום
להריונה גרים אפי' הוא
מתחיל בצמנע חדש
הלנדה וי"ל דלא כן
הו"ל למימר דיה חדש
אחרון אכל חדש משמע
חדש המצורר דהיינו
חדש הלנדה וקא' ש"מ
אמתני' כמו אברייא'
א"כ משום דברייא' מוכחא
דיולדת למקוטעין
דקתני אפילו בתחלת ט'
ילדה וליום אחד לא
הוה קרי חדשה אכל
אחדש לנדה קרי שפיר
חדשה אפי' כ' אחד
(כו') אי נמי מסיפא
דברייא' מוכח דע"כ
חדש לנדה גרים דקתני
אכל קסתה יום אחד
בסוף שמיני ושנים
בתחלת תשיעי ואפי'
ילדה ביום רבי מרחפון
דיה חדשה ויש בדבר
להקל ולהחמיר כיצד
קשתה שנים בסוף
שמיני ואחד בתחלת
תשיעי ואפילו בתחלת
תשיעי יולדת בזוב
אבל קשתה יום אחד
בסוף שמיני ושתים
בתחלת תשיעי ואפילו
בסוף תשיעי יולדת
אין זו יולדת בזוב
אמר רב אדא בר אהבה
ש"מ קסבר רבי יהודה
שיפורא גרים איני
הוא אמר שמואל אין
אשה מתעברת ויולדת
לא אלא למאתים
ושבעים ואחד יום
או למאתים ושבעים
ושלשה הוא דאמר
כחסידים הראשונים
דתניא חסידים הראשונים
לא היו משמשין
מטותיהן אלא ברביעי
בשבת שלא יבואו
גשותיהן לדי

אף ימים הראוין
לספירת סהירת זבה.
צימני זבה לעולם
היא טהורה עד
שמספה שהרי כל
ימיה ראוין לכן
שאלו מספור ששה
ותראה סותרת
הכל ונמלאו הימים
הבאין לראוין
לספירה והא' דמנא
לנעיל לו:
צימני נדה
היא כהיא דלחמיל
קושי מימי נדה
אכל אחמיל
צימני זבה כל מה
שיאריך הקושי
טהורה: (ה) ועוד

ארכזים וחמשים יום.

קס"ד לגמרי
מטרה לר"מ
מוזב ומנדות:
צימני נדה.
וה"ק ר"מ
כמה הוא
הוא קשויה
שלא תבא
להתחייב
בקרנן ולספירת
נקיים ארכזים
וחמשים יום
ומינהו כלל
הני ארכזים
כי שלמי ימי
זוב ומטו ימי
נדות טמאה
נדה וכו' הדרי
שלמי ז' ימי
נדות ומטו
ימי זוב טהורה:
זבה גדולה.
ראתה שלשה
לרופין בתוך
י"א יום טהורה
מספירת
נקיים ומקרבן
אכל לא ראתה
אלא יום אחד
לריכה לשמור
יום כנגד
יום דכי כתיב
דמה דרשנין
[ע"ב] וללא
מחמת ולד
בזבה גדולה
כתיב דכתיב
בזהוהו קרא
ימים רבים
ואם משך
קשויה יותר
מאחד עשר
יום שנכנסה
לימים שרואים
לנדה טמאה:
ימי זוב
ומיניהו נפק
לן זבה קטנה
בשליה
מכילתין [עג].
בשמעתא
בברייתא:
קשיא לרשויהו.
לדמרי זבה
גדולה וקטנה
הוא דמטרה
ולא אכל
אם יאריך
אחריהן טמא:
צימני זבה.
למרי כדאית
ליה ולמרי
כדאית ליה:
יש מקשה.
שהיא רואה:
ק"ג יום.
לרופין:
אין זבה
עולה כהן.
ולא שמהא
מקשה כל
ק"ג יום:
כילד ראתה
ז' בלא עת.
בלא עת
נדמה (הרי"ג)
י"א ימים
שלאחר נדמה
שהן ימי
זבה ואינה
זבה עד
שמראה
בהן ג'
לרופין
ואם ראתה
שנים בסופן
כשמראה
למחר
הוא פתח
של נדמה
ואינו
מטרה
לה לזיבה
אלא תחלת
נדה
הוא וכל
שצעה
תחיה
נדה
הרי ט'
ימים
לרופין
ושנים
שלאחר
הנדה
שהן
מן י"א
של ימי
זוב וכל
כמה
ללא חזיא
ג'
צימני
זבה
לא
הוא
זבה
הרי י"א
לרופין
וקשתה
חמשים
והיא
חולה
ואמרינן
לעיל [ג:]
בזולה
חמשים
הרי ס"א
וביום
ס"א
ילדה
נקבה
ואפילו
רואה
כל
שמונים
אינה
זבה
ואחד
ושמונים
היא
תחילת
נדה
אשה
מראה
ז'
הרי
מאה
ומי"א
ושנים
שלאחר
הנדה
ותפסוק
הרי
ראתה
ק"ג
לרופין
ואינה
זבה
אכל
אם
מראה
יותר
הוא
זבה
דהו
לו ג'
לאחר
הנדה:
וחמשים
שהולד
מטרה.
הנך
חמשים
של
קושי
לפני
השמונים:
א"כ.
דקשתה
שמונים
של נקבה:
יש
מקשה
לעולם.
ואינה
זבה
כגון
טובלת
ל"ד

של נקבה ומתעברת
ולסוף שמונים
שצעה לנדה
ושנים לאחר
הנדה ומקשה
חמשים
וחזרת ומפלת
נקבה
וכן לעולם:
אמר לן.
ר"מ מאי
דעתייכו
משום
נפלים
דכפרשינן:
אין
קושי
לנפלים.
אין
הנפל
מטרה
קשויה
ואין
בולד
לית
ליה
קושי
קמיינינן:
יש
רואה.
בלא
קושי:
קמ"ל
דאפשר
לפסיחה
הקצר
בלא
דם.
דאי
לא
אפשר
הוא
לה
זבה
שילדה
אחר
שנים
שלאחר
הנדה
דהוה
ליה
יום
לידה
שלישי
ואי
הוא
חזיא
קודם
לידה
בפתיחת
הקבר
הרי
היא
זבה
הוא
זבל
וזבל
קושי
לראתה:
לפני
והחמיר.
פעמים
שאינו
מטרה
כלום
פעמים
שהוא
מטרה
חדש
ויזם
אחד:
הרי
זו
יולדת
בזוב.
הוא
זבל
ורזב
זבה
בשמיני
ימים
אין
זו
יולדת
בזוב
בלבד
שלא
תראה
דס
צימני
השופי
ולא
אמרינן
כיון
דשופי
סמוך
ללידה
נטמאה
בזם
הקושי
דקסבר
ר'
יהודה
שיפורא
גרים
כלומר
החדש
של
תשיעי
גורמת
לידת
הולד
דמי
עיייל
הוה
זמן
לידה
הילכך
כל
הדמים
שרואה
בזוב
בשופי
אינו
אלא
מחמת
הולד
אע"ג
דאיכא
שופי
בברייתא
ואפי'
בתחלת
תשיעי
הוה
מחמת
ולד
דקסבר
יולדת
לע"י
יולדת
למקוטעין:
שיפורא.
שופר
שחוקקין
בו
צ"ד
בקדוש
החדש:
או
למאתים
ושבעים
ואחד.
דהוה
לכו
ט'
חדשים
שלמי
של
שלשים
בזיום
ראשון
של
עשירי
יולדת:
או
לרע"ב.
כלומר
אם
לא
קלט
הזרע
יום
ראשון
קולט
בשני
ומיזם
קליטתו
הוה
התחלת
העיבור:
או
לרע"ג.
שאלו
לא
קלט
בשני
קולט
בשלישי
אכל
אם
לא
קלט
בשלישי
שוב
אינו
קולט
דקי"ל
דעד
שלישי
הוה
ראוי
להזרע
מכאן
ואילך
מסריח
במשכחת
שבת
(דף
ע"א).
בפולגות
שכבת
זרע
ביום
השלישי
בפרק
ר'
עקיבא.
אלמלא
לא
ילדה
למקוטעין:
[הוא].
שמואל
דלמרי
תקפדיים:
לידי